USA TODAY BESTSELLER

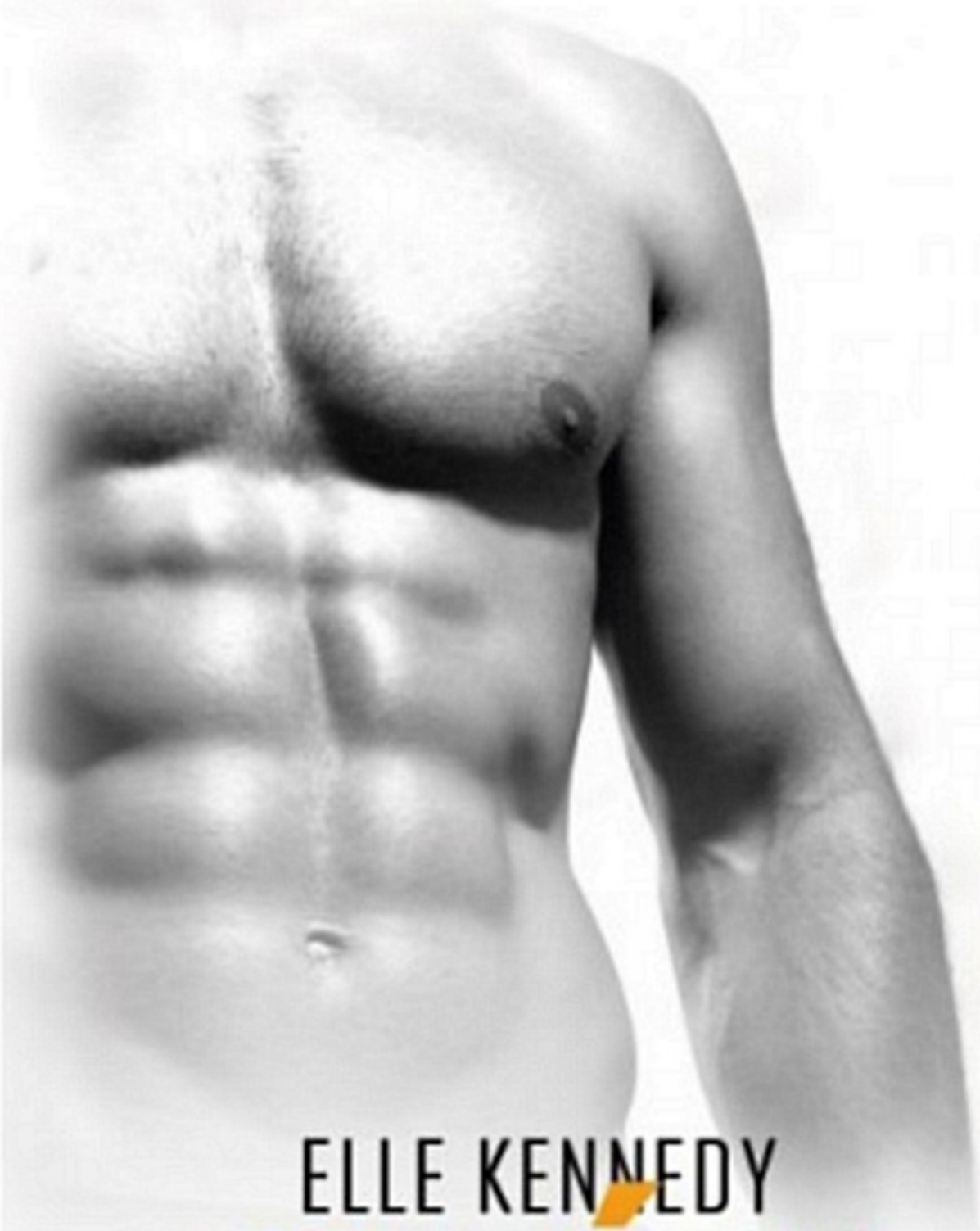

ELLE KENNEDY

PLÁN

BARONET

PLÁN

PRAHA 2017

Přeložila:
ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Elle Kennedy: Plán
Vydání první
Copyright © 2016 by Elle Kennedy
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2086. publikaci
Přeloženo z anglického originálu The Goal vydaného v roce 2016
Český překlad © 2017 Zuzana Ľalíková
Odpovědná redaktorka Renata Heitelová
Korektorka Marie Kejvalová
Ilustrace na přebalu © 2017 Emil Křižka
Přebal a vazba © 2017 Emil Křižka
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0585-1

BARONET
Praha 2017

Elle Kennedy

PLÁN

Cyklus Off-Campus 4

1. kapitola

Sabrina

„Sakra. Sakra. Sakra. Sakraaaa. Kde mám klíče?“

Hodiny v úzké hale mi prozradí, že jestli se chci na večírek dostat včas, mám padesát dva minut na cestu, která potrvá šedesát osm minut.

Znovu prohrabu kabelku, ale klíče v ní nejsou. V duchu si prolítnu několik místností. V šatně? Ne. V koupelně? Právě jsem tam byla. V kuchyni? Možná –

Už se chci otočit, když za sebou uslyším kovové cinkání.

„Hledáš tohle?“

Dusím se opovržením, když se obrátím a vejdu do obýváku tak maličkého, že těch pět kusů starého nábytku – dva stolky, jedna dvojsedačka, jeden gauč a křeslo – je v něm namačkaných jako sardinky. Hora masa, která se rozvaluje na pohovce, zamává ve vzduchu mými klíči. Když vidí, jak jsem z něj otrávená, ušklíbne se a strčí si je pod zadek oblečený v teplákách.

„Tak si je vem.“

Frustrovaně si přejedu po vyžehlených vlasech a dojdu ke svému nevlastnímu otci. „Dej mi ty klíče,“ rozkážu mu.

Ray po mně místo toho hodí vilným pohledem.

„Tééédа, dneska ti to sekne. Je z tebe fakt kost, Rino. Měli bysme na to vlítnout.“

Nevšímám si masité ruky, kterou se popadne za rozkrok. Ještě jsem nepotkala muže, který by se tak často dotýkal svýho nádobíčka. Vedle něj vypadá i Homer Simpson jako učiněný gentleman.

„My dva na to nikdy ‚nevlítneme‘. Takže se na mě ani nedívej a *neříkej* mi Rino.“ Ray je jediný, kdo mi tak říká, a já tu přezdívku zatraceně nesnáším. „A dej mi ty klíče.“

„Už jsem ti to řekl – vem si je.“

Zatnu zuby, strčím ruku pod ten jeho rozteklej zadek a zašmátrám po klíčích. Ray zabručí a začne se kroutit jak nechutnej slizoun, což taky je. Potom ale klíče nahmatám.

Vytáhnu je a vydám se ke dveřím.

„Co máš za problém?“ vysmívá se mi. „Nejsme příbuzný, takže o incestu nemůže bejt řeč.“

Zastavím se a věnuju třicet vteřin svýho drahocennýho času, abych na něj nevěřícně zírala. „Jsi můj nevlastní otec. Oženil ses s mojí matkou. A –“ polknu kyselou pachuť, „a spíš s mojí babičkou. Takže ne, nejde o to, jestli jsme příbuzní. Jde o to, že jsi ten nejnechutnější člověk na celý týhle planetě a patříš do vězení.“

Hnědé oči mu potemní. „Dávej si pozor na pusu, slečinko, jinak jednoho dne přijdeš domů a dveře budou zamčený.“

Jen si pindej. „Platím třetinu nájmu,“ připomenu mu.

„Tak to bys možná měla platit víc.“

Otočí se k televizi. Dalších třicet drahocenných vteřin si představuju, jak ho mlátím do hlavy kabelkou. Jo, stálo to za to.

Babička sedí v kuchyni u stolu, kouří cigaretu a čte si nějaký časopis. „Vidělas to?“ vykřikne. „Kim Kardashianová se už zas svlíkla.“

„Budiž jí přáno.“ Popadnu ze židle kabát a zamířím ke dveřím.

Zjistila jsem, že je bezpečnější vycházet z domu zadním východem. Před úzkými domy v naší nijak bohaté čtvrti v téhle nijak bohaté části jižního Bostonu většinou posedávají pouliční flákači. Navíc auto vždycky parkuju za domem.

„Slyšela jsem, že Rachel Berkovichovou zbouchli,“ poznamená babi. „Měla se toho zbavit, ale asi je to proti jejich víře.“

Zatnu zuby a otočím se k babičce. Jako obvykle má na sobě otrhaný župan a chlupaté růžové bačkory, odbarvené vlasy má ale dokonale učesané a na obličeji má pečlivě nanesený make-up, přestože ven vychází jenom sporadicky.

„Je židovka, babi. Pochybuju, že by to bylo proti její víře, ale i kdyby ano, je to její věc.“

„Určitě chce stravenky navíc,“ zadumá babi a vyfoukne mým směrem velký oblak dýmu. Sakra. Doufám, že až dorazím do Hastingsu, nebudu smrdět jak popelník.

„Pochybuju, že to je jediný důvod, proč si Rachel to mimčo nechá.“ S jednou rukou na dveřích se netrpělivě ošiju. Čekám na příležitost, abych se s babi rozloučila.

„Tvoje máma s tebou chtěla na potrat.“

A tady to máme. „Tak jo, a dost,“ zamumlám si. „Jedu do Hastingsu. Do večera jsem zpátky.“

Zvedne hlavu od časopisu a sjede pohledem moji černou pletenou sukni, černé triko s krátkým rukávem a kulatým výstřihem a sedmicentimetrové podpatky.

Úplně vidím, jak se jí slova v hlavě formují, ještě než je vysloví.

„Nějak ses vymódila. Jedeš na tu tvoji nóbl školu? To máš přednášky i v sobotu večer?“

„Koktejlový večírek,“ odpovím neochotně.

„Aaaaha, koktejl, koktejl. Doufám, že tě od všeho toho líbání zadků nebude bolet pusa.“

„Jo, dík, babi.“ Otevřu dveře a přinutím se dodat: „Mám tě ráda.“

„Já tebe taky, holčičko.“

Má mě ráda, ale někdy se ta její láska ke mně pohybuje na takové hraně, že nevím, jestli mi tím ubližuje, nebo pomáhá.

Cesta do městečka Hastings mi netrvá padesát dva minut *ani* šedesát osm. Trvá mi skoro hodinu a půl, protože silnice jsou skoro nesjízdné. Dalších pět minut hledám volné místo k zaparkování, a než dojdu k domu profesorky Gibsonové, jsem napjatější než struna – a stejně tak rozechvělá.

„Dobrý večer, pane Gibsone. Omlouvám se, že jdu pozdě,“ povím u dveří muži s brýlemi.

Manžel profesorky Gibsonové se na mě pousměje. „Z toho si nic nedělejte, Sabrino. Počasí je hrozné. Vezmu vám kabát.“ Natáhne ruku a trpělivě čeká, zatímco se soukám z vlněného kabátu.

Profesorka Gibsonová k nám dojde, právě když mi její manžel věší v šatně můj laciný kabát mezi ostatní, mnohem dražší. Působí tam úplně stejně nemístně, jako se tu cítím já. Rychle ten pocit ale zaženu a nasadím zářivý úsměv.

„Sabrino!“ zvolá profesorka Gibsonová přátelsky. Už jenom její přítomnost vybičuje moji pozornost. „Jsem moc ráda, že jste v pořádku dorazila. Už začalo sněžit?“

„Ne, jenom prší.“

Soucitně sykne a vezme mě za ruku. „To je snad ještě horší. Doufám, že se dneska nevracíte do města. Silnice budou zledovatělé.“

Ráno musím do práce, takže po těch silnicích budu muset jet tak jako tak, ale nechci, aby si paní profesorka dělala starosti, proto se na ni usměju. „Zvládnu to. Ještě tu je?“

Profesorka mi stiskne předloktí. „Je a moc se na tebe těší.“

Skvělé. Poprvé od chvíle, kdy jsem dorazila, se pořádně nadechnu a vydám se na opačný konec pokoje k drobné prošedivělé ženě v pastelovém saku a černých kalhotách. Její oblečení není nic moc, ale diamanty, které se jí třpytí v uších, jsou větší než můj palec. A navíc je na profesorku práva příliš vlídná. Vždycky jsem si myslela, že profesoři budou spíš přísní a vážní. Jako já.

„Amelie, ráda bych ti představila Sabrinu Jamesovou. To je ta studentka, o které jsem ti říkala. Je nejlepší v ročníku, zvládá k tomu dvě práce a v testech na práva získala sto sedmdesát sedm bodů ze sto osmdesáti.“ Profesorka Gibsonová se otočí ke mně. „Sabrino, toto je Amelia Frommová. Většího odborníka na ústavní právo najdete jen stěží.“

„Moc ráda vás poznávám,“ povím jí, napřáhnu k ní ruku a zatraceně doufám, že je suchá, a ne vlhká. Kvůli této chvíli jsem si hodinu zkoušela potřásat svojí vlastní rukou.

Amelia mi ji zlehka stiskne a potom ustoupí. „Matka Italka, dědeček žid, proto ta zvláštní kombinace jmen. James je skotské příjmení – vaše rodina odtamtud pochází?“ Sjede mě pohledem tak, až mám co dělat, abych se v levném oblečení ze supermarketu neošila.

„To nevím, madam.“ Moje rodina byla vždycky chudá. Skotsko mi přijde moc vznešené, než aby bylo naší domovinou.

Mávne rukou. „To není důležité. Jen mám jako koníček genealogii. Kelly mi říkala, že jste se přihlásila na Harvard?“

Kelly? Znám nějakou Kelly?

„Tím myslí mě, má drahá,“ zasměje se profesorka Gibsonová.

Zčervenám. „Ano, promiňte. Pro mě jste paní profesorka.“

„Jak formální, Kelly!“ vykřikne profesorka Frommová. „Sabrino, kam jste se ještě přihlásila?“

„Na Bostonskou, na Suffolk a Yale, ale můj sen je chodit na Harvard.“

Amelia povytáhne obočí, když uslyší názvy tří bostonských škol a jedné, která není od Bostonu daleko.

Profesorka Gibsonová si rychle pospíší na moji obranu: „Chce zůstat blízko rodině. A také rozhodně patří na lepší školu, než je Yale.“

Obě profesorky se uchechtnou. Paní profesorka Gibsonová promovala na Harvardu a očividně s diplomem z Harvardu přichází i doživotní odpor k Yalu.

„Soudě podle toho, co mi o vás Kelly pověděla, by pro Harvard byla obrovská čest, kdybyste tam nastoupila.“

„Pro mě by byla obrovská čest na Harvardu studovat, paní profesorko.“

„Brzy se budou rozesílat dopisy s rozhodnutími o přijetí.“ Oči se jí rošťácky zatřpytí. „Určitě se za vás přimluvím.“

Amelia se na mě znovu pousměje a já málem omdlím úlevou a radostí. Nekecala jsem jí. Harvard je opravdu můj sen.

„Děkuju," dostanu ze sebe.

Profesorka Gibsonová ukáže na stoly s jídlem. „Co kdybyste si šla dát něco k snědku? Amelie, ráda bych si s tebou promluvila o tom vyjádření, které přišlo z Brownu. Už ses na něj dívala?"

Obě se ode mě odvrátí a zabřednou do debaty o feminismu černošské rasy a rasové teorii, na což je profesorka Gibsonová odbornice.

Dojdu ke stolu s občerstvením, který je plný sýrů, krekrů a ovoce. Už u něj stojí dvě moje nejbližší kamarádky, Hope Matthewsová a Carin Thompsonová. Jedna tmavá, jedna světlá, dva nejkrásnější a nejchytřejší andělé na celém světě.

Dojdu k nim a skoro se jim zhroutím do náruče.

„Tak? Jak to šlo?" zeptá se Hope netrpělivě.

„Asi dobře. Řekla, že by prý byla pro Harvard určitě čest, kdybych u nich studovala, a že brzy začnou rozesílat první dopisy o přijetí."

Popadnu talíř, začnu si na něj nandávat jídlo a v duchu si říkám, že ty kousky sýra mohly být větší. Mám takový hlad, že bych ho snědla celé kolo. Od rána mi bylo zle, jak jsem byla z toho setkání nervózní, a teď, když je po všem, bych se nejradši nacpala vším, co tu je.

„Tebe vezmou, to je jasný!" prohlásí Carin.

Profesorka Gibsonová si nás všechny tři vzala pod křídla, protože věří, že je nutné podporovat mladé ženy. Na škole funguje několik podobných klubů, ale svého vlivu využívá výhradně na podporu žen. Jsem jí za to obrovsky vděčná.

Dnešní koktejl párty pořádá proto, aby se její studenti seznámili s profesory z těch nejvýznamnějších magisterských programů v zemi. Hope pošilhává po medicíně na Harvardu, zatímco Carin míří na Massachusettský technologický institut.

Jo, dům profesorky Gibsonové právě přetéká estrogenem. Krom jejího manžela je tu jenom několik mužů. Po promoci mi bude tohle místo hodně chybět. Bylo to tu pro mě jako druhý domov.

„Doufám," odpovím Carin. „Jestli se nedostanu na Harvard, půjdu buď na Bostonskou, nebo na Suffolk." To by mi ani tak nevadilo, ale Harvard mi v podstatě garantuje skvělou práci, kterou bych po promoci chtěla dostat – pozici v jedné z nejšpičkovějších advokátních kanceláří v zemi.

„Vezmou tě," prohlásí Hope s jistotou. „A doufám, že až dostaneš dopis o přijetí, přestaneš se tak trápit, protože jsi úplně strnulá, Sabi."

Pomalu si protáhnu ztuhlý krk. Jo, *jsem* strnulá. „Já vím. Poslední dny je toho moc. Dneska jsem se do postele dostala až ve dvě ráno, protože holka, co měla v Podkovách a ostruhách zavírat, zdrhla dřív a nechala to na mně. A ve čtyři jsem vstávala na směnu na poště. Domů jsem se dostala kolem poledne, padla do postele a skoro zaspala."

„Ty máš pořád dvě práce?" Carin si shrne zrzavé vlasy z tváře. „Říkala jsi, že s tou prací servírky skončíš."

„Zatím si to nemůžu dovolit. Profesorka Gibsonová řekla, že nechce, abysme první rok na právech pracovali, takže si do září musím vydělat dost, aby mi to vystačilo na jídlo a nájem."

Carin soucitně sykne. „To chápu. Moji rodiče si berou tak obrovskou půjčku, že bych si za ni mohla s klidem koupit menší stát."

„Kéž by ses nastěhovala k nám," povzdechne si Hope smutně.

„Vážně? To mě vůbec nenapadlo," zavtipkuju. „Od začátku semestru to navrhuješ jenom dvakrát denně."

Nakrčí na mě ten svůj roztomilý nos. „Kdybys viděla, jaký byt nám táta pronajal, úplně by ses do něj *zamilovala*. Má okna od podlahy ke stropu a je hned u metra. Veřejná doprava," zakývá na mě obočím.

„Je to moc drahý, Hopinko."

„Víš, že bych to zvládla utáhnout – teda mí rodiče by to zvládli," opraví se. Její rodina má víc peněz než ropní magnáti, ale nikdy byste to na ní nepoznali. Hope je neskutečně skromná.

„Já vím," přikývnu, zatímco žvýkám minipárečky. „Jenže bych se kvůli tomu cítila provinile a provinilost vede k odporu a pak už bysme se nemohly kamarádit. A bylo by dost na prd, kdybych tě už neměla za kamarádku."

Jenom potřese hlavou. „Kdyby ti někdy v nejbližší době tvoje tvrdohlavá pýcha dovolila požádat někoho o pomoc, jsem tu."

„*Jsme* tu," přidá se Carin.

„Vidíte?" mávnu vidličkou mezi nimi, „proto s vámi nemůžu bydlet, holky. Moc pro mě znamenáte. Navíc mi to vyhovuje. Mám skoro deset měsíců na to, abych našetřila, než na podzim začnou přednášky. Zvládnu to."

„Tak s námi alespoň zajdi na drink, až to tu skončí," navrhne Carin.

„Musím domů," protáhnu obličej. „Zítra mám směnu na poště."

„V neděli?" nechápe Hope.

„V práci mi dají padesátiprocentní bonus. Nemohla jsem to odmítnout. Navíc budu nejspíš končit docela brzo." Odložím talíř na stůl a pokusím se nakouknout za obrovské okno. Vidím jenom tmu a na skle pramínky deště. „Čím dřív vyrazím, tím líp."

„Ne v tomhle počasí." Vedle mě se se sklenkou vína

v ruce objeví profesorka Gibsonová. „Předpověď není moc přívětivá – teplota klesne a déšť namrzne.“

Stačí mi jeden pohled do tváře mojí poradkyně a vím, že musím ustoupit. Takže to udělám, i když jenom váhavě.

„Dobře,“ prohlásím, „ale dávám najevo svou námitku. A ty –“ ukážu vidličkou na Carin, „doufám, že máš v mrazáku zmrzlinu pro případ, že bych u tebe musela přespat, jinak se budu moc zlobit.“

Všechny se rozesmějí. Profesorka Gibsonová odejde a nechá nás, ať se bavíme, jak to jenom tři vysokoškolačky dokážou. Asi za hodinu si s Hope a Carin dojdeme pro kabáty.

„Kam teď?“ zeptám se holek.

„D’Andre je u Maloneho, slíbila jsem, že se tam s ním sejdeme,“ poví mi Hope. „Jsou to dvě minuty autem, to zvládneme.“

„Vážně? K Malonemu? To je hokejový bar,“ postěžuju si. „Co tam D’Andre dělá?“

„Pije a čeká na mě. Navíc si potřebuješ vrznout a sportovci jsou tvůj typ.“

Carin si odfrkne. „Její jediný typ.“

„Hele, mám moc dobrý důvod, proč dávat přednost sportovcům,“ namítnu.

„Já vím, obě jsme to už slyšely.“ Protočí panenky. „Jestli chceš vyřešit otázku ze statistiky, zajdi si za šprtama. Jestli chceš uspokojit fyzickou potřebu, zajdi si za sportovcem. Pro elitní sportovce je jejich tělo nástroj. Starají se o něj, vědí, jak posouvat jeho hranice, bla bla bla.“ Carin svojí levou rukou naznačí kvákání kachny.

Na oplátku jí ukážu prostředník.

„Jenže sex s někým, koho máš ráda, je mnohem lepší.“ To prohlásí Hope, která je s D’Andrem, svým přítelem fotbalistou, už od prváku.

„Ale já je mám ráda," namítnu, „… celou tu hoďku, nebo jak dlouho je mám v posteli."

Rozchechtáme se a Carin připomene kluka, který nedosahoval ani na průměr.

„Vzpomínáš si na Desetivteřinového Grega?"

Otřesu se. „Za prvý díky, že vytahuješ tu hroznou vzpomínku, a za druhý neříkám, že mezi nimi nejsou zmetkový kusy. Jenom že mezi sportovcema je jich mnohem míň."

„A co hokejisti? To jsou taky zmetkový kusy?" zeptá se Carin.

Pokrčím rameny. „To nevím. Neškrtla jsem je ze seznamu svých potenciálních milenců kvůli jejich výkonům v posteli, ale protože to jsou debilové, kteří mají pocit, že jsou něco víc, a kterým profesoři akorát nadržujou."

„Sabrino, holka, už to nech plavat," vybídne mě Hope.

„Ne. Nechci žádný hokejisty."

„Bože, ale podívej, o co přicházíš." Carin si s teatrální lascivností olízne rty. „Co třeba ten vousatej hokejista? Docela bych ráda zjistila, jaký by to s ním bylo. Vousáči mi na seznamu nesmí chybět."

„Tak jdi do něj. To, že hokejisty bojkotuju, znamená akorát to, že zbyde víc pro tebe."

„To beru, ale…" Mrkne na mě. „Musím ti připomínat, že ses vyspala s tím děvkařem Di Laurentisem?"

Bože. Na *tohle* bych nejradši zapomněla.

„Za prvý jsem byla totálně namol," zavrčím, „za druhý to bylo v druháku a za třetí je právě on důvodem, proč jsem na hokejisty zanevřela."

Přestože má Briar hvězdný fotbalový tým, jenž domů přinesl i mistrovský titul, je známý hlavně jako hokejová škola. Ke klukům, kteří obouvají brusle, se tu

vzhlíží jako k bohům. Jeden důkaz za všechny – Dean Heyward-Di Laurentis. Studuje politologii jako já, takže jsme spolu chodili na několik předmětů, včetně statistiky ve druháku. Ten předmět byl zatraceně těžký, každý s ním měl problémy.

Každý kromě Deana, který si to rozdával s asistentkou profesora.

A – fakt překvápko! – ta mu taky dala jedničku, kterou si absolutně *nezasloužil*. To vím jistě, protože jsme spolu dělali na závěrečné práci a viděla jsem, co za odpad odevzdal.

Když jsem zjistila, že dostal za jedna, měla jsem sto chutí ufiknout mu ptáka. Nebylo to vůbec fér. Na tom předmětu jsem dřela. Sakra, já dřela ve všem. Každý úspěch jsem zaplatila krví, potem a slzami. A pak přijde nějaký takový kretének, který dostane všechno naservírované na stříbrném podnosu. K čertu s tím.

„Už se zas začíná zlobit," zašeptá Hope hlasitě Carin.

„Určitě znovu myslí na to, jak Di Laurentis dostal v tom jednom předmětu za jedna," oplatí jí to stejně hlasitým šepotem Carin. „Fakt si potřebuje vrznout. Jak dlouho to nedělala?"

Už jim zas chci ukázat prostředník, jenže pak mi dojde, že ani nevím, kdy jsem si s někým naposledy užila.

„To bylo s tím, hm, Meyerem? Tím lakrosákem. V září. A potom to byl Beau…" Rozzářím se. „Cha! Vidíte? Jenom něco přes měsíc. Klidně můžete ten poplach odvolat."

„Holka, člověk s tvým rozvrhem by neměl být bez sexu celý *měsíc*," opáčí Hope. „Jsi úplná chodící koule stresu, proto bys to správně měla mít tak… denně," rozhodne.

„Každý druhý den," namítne Carin. „Ať si její dámská zahrádka taky odpočine."

Hope přikývne. „Dobře. Ale dneska by se tou zahrádkou měl někdo pořádně prohnat –“

Uchechtnu se.

„Je to jasné, Sabi? Najedla ses, odpočinula sis, takže teď je čas na trochu sexy zábavy,“ prohlásí Carin.

„Ale k Malonemu?“ zopakuju ostražitě. „Vždyť jsme se shodly, že ten podnik je zaplavený hokejistama.“

„Ne výhradně. Vsadím se, že tam bude i Beau. Chceš, abych se zeptala D’Andreho?“ Hope vytáhne mobil, ale rychle zavrtím hlavou.

„S Beauem je to vždycky na dlouho. Rád si při sexu povídá. Mně stačí, když mě udělá a zas vypadne.“

„Ty jo, on si chtěl povídat? To je fakt děs.“

„Sklapni.“

„Zkus mě přinutit.“ Hope hodí hlavou, až mi její dlouhé prameny plácnou o kabát, a potom vyjde z domu profesorky Gibsonové ven.

Carin pokrčí rameny a následuje ji a po chvíli zaváhání se za nimi vydám i já. Než dojdeme k Hopinu autu, kabáty máme promáčené, ale všechny máme naštěstí kapuce, takže alespoň vlasy té průtrži unikly.

Vůbec nemám chuť si dneska povídat s jakýmkoli chlapem, nemůžu ovšem popřít, že moje kamarádky mají pravdu. Celé týdny jsem napjatá a posledních několik dní mě… svrbí. A na takovéhle svrbění pomůže jenom silné, vypracované tělo s – pokud budu mít štěstí – nadprůměrně velkým penisem.

Jenže si taky pečlivě vybírám, s kým na to vlítnu. Když o pět minut později vcházíme k Malonemu, přesně jak jsem se bála, je bar přecpaný hokejistama.

No, jestli mám rozdané tyhle karty, asi neuškodí, když s nimi začnu hrát a uvidím, kam to povede.

Stejně ale nic nečekám, když svoje kamarádky následuju k dlouhému baru.

2. kapitola

Tucker

„Od tý se drž dál, hochu. Je to pěkná zmije."

Dean se právě dělí o svou (obvykle naprosto scestnou) moudrost s naším spoluhráčem, prvákem na levém křídle Hunterem Davenportem, když vejdu ze slejváku venku do Maloneho baru.

Silnice jsou na tom špatně a ani se mi sem nijak zvlášť nechtělo, Dean ale trval na tom, že dneska musíme zapařit. Celej den chodil po baráku, nabručenej a viditelně rozrušenej, ale když jsem se ho na to zeptal, jenom pokrčil rameny a řekl, že je „nějakej podrážděnej".

Pěkně kecal. Sice mě lidi mají v porovnání s mýma uřvanýma spoluhráčema za takovýho tichošlápka, ale nejsem blbej. A nemusím být detektiv, abych si spojil jednotlivá vodítka.

Včera v noci u nás přespala Allie Hayesová, nejlepší kámoška holky mýho dalšího spolubydlícího.

Dean je děvkař.

Holky na Deana letěj.

Allie je holka.

Takže se Dean vyspal s Allie.

Navíc bylo po obýváku poházený oblečení, protože Dean není fyzicky schopný sexu u sebe v ložnici.

Zatím nic nepřiznal, ale vsadil bych se, že to brzo udělá. A taky jsem si docela jistej, že ať se mezi těma dvěma minulou noc stalo cokoli, Allie si to zopakovat nechce. Proč by to ale Deanovi, králi sexu na jednu noc, mělo vadit, to jsem zatím nezjistil.

„Mně jako zmije nepřipadá," protáhne Hunter, zatímco si setřásám vodu z vlasů.

„Hele, Alíku," okřikne mě Dean, „jdi se oklepat jinam."

Obrátím oči v sloup a zadívám se směrem, kam kouká Hunter. Pohled má jak vteřiňákem přilepenej na štíhlou brunetu, která stojí u baru zády k nám. Vidím krátkou sukni, parádní nohy a husté tmavé vlasy, které jí spadají po zádech. Navíc má ten nejkulatější, nejpevnější a nejrajcovnější zadek, jakej jsem kdy měl to potěšení obdivovat.

„Hezká," poznamenám a zazubím se na Deana. „Už sis ji zabral?"

Ve tváři se mu objeví výraz čirýho zděšení. „Ani náhodou. To je Sabrina, kámo. Stačí, že mi každý den dělá ve škole peklo. Nepotřebuju, aby mi ho dělala i mimo ni."

„Počkat, to je Sabrina?" ujistím se. *Tohle* je holka, o který Dean prohlašuje, že je jeho nemesis? „Často ji ve škole vídám, ale nedošlo mi, že to je ta, co si na ni furt stěžuješ."

„To je přesně ona," kývne.

„Dost škoda. Je na ni fakt dobrý pohled." Víc než dost dobrý. Kdybyste si ve slovníku nalistovali slovo *skvělý*, byla by u něj fotka Sabrinina zadku. Taky byste ji mohli najít u slov *nádherný*, *paráda* a *boží*.

„O co mezi váma dvěma jde?" zeptá se Hunter. „Je to snad tvoje bejvalka?"

Dean se zhrozí. „Do prdele, ani náhodou."

Prvák se zamyslí. „Takže neporuším nějaký pravidlo, když to na ni zkusím?“

„Ty to s ní chceš zkusit? Jen si poslož. Ale varuju tě, ta mrcha tě sežere zaživa.“

Odvrátím se, aby neviděli, jak se usmívám. Tady někdo očividně Deana odmítl. Něco se mezi nimi stalo, ale i když na něj Hunter zatlačí, Dean nic dalšího neprozradí. Na opačném konci baru se Sabrina otočí. Určitě na svým zadku vycítila ty tři naše pohledy – a dva z nich zatraceně hladový.

Zachytí můj pohled a neuhne. V očích má výzvu, kterou se ta moje soutěživá stránka rozhodla pokořit.

Stačíš mi? ptá se očima.

To nemáš ani tušení, zlato.

Oči jí žhnou – do okamžiku, kdy se podívá na Deana. V tu chvíli plné rty okamžitě stiskne a ukáže nám prostředník.

Hunter zasténá a ucedí něco o tom, že mu Dean zničil veškerý šance, co u ní měl. Jenže Hunter je děcko a ta holka má v sobě ohně, že by to zapálilo celý svět. Nedovedu si představit, že by v posteli chtěla osmnáctiletý ucho, zvlášť když ten kluk ustoupil hned při první překážce. Měl by se sebou začít něco dělat, jestli si chce hrát s dospělýma.

Zalovím v kapse po penězích. „Zajdu si pro pivo. Chcete další rundu?“

Oba zavrtí hlavami. Moje služby coby kamaráda zatím nejsou potřeba, takže se vydám k baru za Sabrinou. Dojdu k ní zrovna ve chvíli, kdy jí barman podává pití.

Položím na pult dvacku. „To je na mě, a dám si pivo, až budete mít chvilku.“

Barman vezme bankovku a odejde k pokladně, než Sabrina stihne něco namítnout. Zamyšleně se na mě podívá a pak si zvedne láhev piva ke rtům.

„Nevyspím se s tebou jenom proto, žes mi koupil pití," oznámí přes okraj hrdla flašky.

„To doufám," pokrčím rameny. „Na holky mám mnohem vyšší laťku."

Kývnu jí a vrátím se zpátky ke stolu, kde se už sešlo několik mých spoluhráčů. V zádech cítím její oči. Protože to nemůže vidět, spokojeně se usměju. Ta holka je zvyklá na to, že po ní kluci jedou. Jestli ji chci dostat, musím do svojí hry zapracovat i trochu překvapení.

U stolu mezitím Hunter hází okem na skupinku holek a Dean kouká do mobilu. Asi píše Allie. Přemýšlím, jestli ostatní kluci vědí, že na to spolu vlítli. Nejspíš ne. Garrett a Logan jsou až do zítra se svýma holkama v Bostonu, takže určitě ještě nic netuší. Jenže Garrett Deanovi jasně rozkázal, aby o víkendu držel od Allie ruce pryč. Nechtěl, aby mu jakýkoli drama narušilo jeho v současnosti dokonalý vztah s Alliinou nejlepší kamarádkou Hannou.

Vzhledem k tomu, že zatím nikde nic nevybuchlo ani jsem se nedoslechl o žádných naštvaných telefonátech, bych se vsadil, že se Dean s Allie dohodli, že se o jejich společný noci nesmí nikdo dozvědět.

Sotva Hunter otevře pusu, aby po některé z těch holek, co k nám míří, hodil nějakou hodně špatnou balicí hlášku, světla v baru zlověstně zablikají.

Dean se zamračí. „To venku začal konec světa, nebo co?"

„Honěj se tam všichni čerti," poznamenám.

Nato se Dean zvedne. Já zůstanu, i když jsem původně neměl na bar vůbec náladu. Nevím proč, ale ten krátký rozhovor se Sabrinou mě docela vybudil.

Ne že bych měl o holky nouzi. Sice se se svými úlovky nechlubím jako Dean a Logan nebo ostatní mí

spoluhráči, ale užívám si docela dost. Když mám chuť, klidně si najdu nějakou jenom na jednu noc.

A teď na to chuť mám.

Chci Sabrinu pod sebou. Nad sebou. Kdekoli, kde na to bude mít náladu. Chci to tak moc, že si radši začnu uhlazovat vousy, jenom abych tu ruku nespustil o něco níž a nezačal si hladit něco jinýho.

Pořád nevím, jestli ty vousy chci, nebo ne. Nechal jsem si je narůst loni na jaře kolem mistrovství, ale postupně se mi to roští vymklo kontrole, proto jsem ho v létě zas shodil. Potom mi vousy znovu narostly, protože jsem moc línej na to, abych se pravidelně holil, a zastřihnout to je zatraceně jednodušší než to celý oholit.

„Posaď se, kámo," vybídne mě Hunter. V očích je mu jasně vidět, že myslí na to, že jsme dva a ty holky jsou tři, ale i když jsou to fakt kočky, nemám zájem.

„Jsou jenom tvoje."

Dopiju flašku a vrátím se k baru, kde ještě pořád postává Sabrina. Zase se k ní blíží páreček lovců. Propálím je pohledem a vlezu na nově uvolněné místo vedle ní.

Opřu se zády o bar, abych jí poskytl iluzi volného prostoru. Připomíná mi malé nezkrocené poníky – obrovské oči, dlouhé nohy a nevyřčený příslib tý nejlepší jízdy v životě. Jenže když na ni půjdete moc rychle, uteče a už ji nechytíte.

„Takže ty se kámošíš s Di Laurentisem?"

Prohodí to, jako by o nic nešlo, ale vzhledem k tomu, že se s Deanem nesnášejí, existuje jediná možnost, jak na tu otázku odpovědět, a to je to popřít.

Jenže kámošovi bych to neudělal, ani proto, aby mi dala. Ať spolu mají ti dva jakýkoli problém, mě se netýká, stejně jako Deanův názor na Sabrinu neovlivní

to, co u ní hledám. Navíc mám ve zvyku jednat s lidmi na rovinu.

„Je to můj spolubydlící."

Svoje znechucení se ani nesnaží skrývat a rovnou se mě pokusí odbýt. „Díky za pití, ale myslím, že už na mě mávají kamarádky." Kývne na skupinku holek.

Zadívám se tím směrem, ale ani jedna z nich nás nepozoruje, proto se k ní zas obrátím a potřesu hlavou. „Máš na víc. Jestli chceš, abych šel, řekni mi to. Vypadáš jako holka, která ví, co chce, a nebojí se to říct."

„Tak tohle ti Dean řekl? Vsadím se, že o mně roznáší, že jsem zmije, co?"

Tentokrát se rozhodnu držet pusu na zámek. Radši se napiju.

„Má pravdu," pokračuje. „To taky jsem a nebudu se za to omlouvat."

Roztomile vystrčí bradu. Nejradši bych ji do ní štípl, ale určitě by mi urazila pár prstů, a dneska je budu potřebovat. Hodlám je využít na celý její tělo.

Znovu se napije piva, který jsem jí koupil. Dívám se, jak se jí pohybují svaly na krku. Sakra, je nádherná. Dean by o ní s klidem mohl říct, že vysává z dětí život, a stejně bych za ní šel. Prostě mě to k ní táhne.

A nejen mě. Půlka pánského osazenstva baru po mně vrhá závistivý pohled. Maličko se přesunu, abych jim na ni zakryl výhled.

„Dobře," odpovím.

„Dobře?" Vypadá fakt roztomile, když se tváří tak zmateně.

„Jo. Nebo jsi mě tím snad chtěla od sebe odehnat?"

Svraští dokonale upravený obočí. „Nevím, co ti ještě napovídal, ale mě jen tak nedostaneš. Klidně si s klukem užiju na jednu noc, ale vybírám si, koho si pozvu do postele."